

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/64/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217215511
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2217215511.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dominika Horváthová a sudkýň JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľubica Spálová, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D. E. XXX, zastúpený advokátkou: JUDr. Jarmila Milatová, so sídlom Bratislava, Metodova 7, proti žalovaným: 1/ F. G., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D. XXX a 2/ H. G., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D. XXX, obaja zastúpení spoločnosťou: S5 Legal, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Dunajská Streda, Hlavná 5931/80, o uloženie povinnosti zdržať sa rušenia hlukom, o odvolaní žalovaných 1 a 2 proti výroku I., III. a IV. rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 20. januára 2023, č.k. 17C/29/2017-712, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III. a IV. potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva voči žalovaným 1 a 2 nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1 a 2 povinnosť zdržať sa rušenia žalobcu hlukom spôsobovaným prevádzkou strelnice na parcelách registra „C“ č. 925/1, 925/2, 925/3, 925/5, 925/6, 906/3, 906/15, 906/41, 906/42, a eventuálne aj na ďalších parcelách registra „C“ a „E“, zapísaných na LV č. XXXX vedenom pre k.ú. C. D., obec C. D., okres Dunajská Streda, tak, aby hodnota určujúcej veličiny hluku z prevádzky strelnice vo vonkajšom prostredí stavby domu žalobcu na parcele registra „C“ č. 943/32, zapísanej na LV č. XXX vedenom pre k.ú. C. D., obec C. D., okres Dunajská Streda, nepresiahla prípustnú hodnotu 50 dB v referenčnom časovom intervale deň a večer v čase od 6:00 hod. do 22:00 hod., a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol, výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovaným 1 a 2 priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 75 % a výrokom IV. znalcovi SKY - ECO, s.r.o., IČO: 36 815 721, priznal nárok na znalečné a náhradu ďalších trov konania proti žalobcovi v rozsahu 25 % a proti žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 75 %. O výške náhrad trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 127 ods. 1 (v nadväznosti na § 126) zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a vyhlášky MZ SR č. 549/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca sa svojimi žalobnými návrhmi (vrátane alternatívnych petítov) viackrát menenými počas konania okrem uloženia povinnosti žalovaným zdržať sa rušenia žalobcu hlukom spôsobovaným prevádzkou predmetnej strelnice zakaždým požadoval aj to, aby im bolo zároveň uložené aj určité aktívne, resp. konkrétne konanie na zamedzenie možnosti ďalšieho rušenia hlukom, a to počnúc od úplného zakázania prevádzkovania činnosti strelnice, cez jeho zakázanie počas pracovného týždňa v čase od 0:00 hod do 8:00 hod. a v čase od 14:00 hod. do 24:00 hod., v sobotu od 0:00 hod. do 8:00 hod. a v čase od 12:00 hod. do 24:00 hod. a v nedeľu a vo sviatky úplne, až po pozitívne vymedzenie povoľovať sa majúceho prevádzkového času strelnice výlučne v pracovných dňoch od 8:00 do 14:00 hod. a v sobotu od 8:00 hod. do 12:00 hod. za podmienky dodržiavania najvyššej prípustnej hodnoty hlukovej záťaže určenej vyhláškou MZ SR č. 549/2007 Z.z. (viď žalobu a doplnenie žaloby z 19.12.2017). Súd napokon v konaní rozhodoval o žalobnom návrhu žalobcu podľa jeho v konaní naposledy upraveného znenia z 22.03.2019, ktorú zmenu žaloby súd pripustil priamo na pojednávaní 17.08.2022. Žalobca sa týmto žalobným návrhom domáhal, aby súd vydal rozsudok, ktorým uloží žalovaným 1 a 2 povinnosť zdržať sa rušenia žalobcu hlukom spôsobovaným prevádzkou strelnice najmä na parcelách registra „C“ č. 925/1, 925/2, 925/3, 925/5, 925/6, 906/3, 906/15, 906/41, 906/42, a prípadne na ďalších parcelách registra „C“ a „E“ zapísaných na LV č. XXXX pre k.ú. C. D., obec C. D., okres Dunajská Streda, a to tak, že zakáže žalovanému 1 a 2 prevádzkovanie činnosti strelnice na predmetných parcelách, ktorá je zdrojom rušenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že v predmetnom konaní vystupoval na strane žalobcu (spolu)vlastník nehnuteľnosti (rodinný dom s pozemkom) bezprostredne susediacej so strelnicou (viď LV č. XXX a LV č. XXXX, k.ú. C. D. na č.l. 8-11 spisu a napr. situačný výkres na č.l. 47 spisu v rámci protokolu o skúške č. 20170931 z 08.08.2017), ktorý sa podanou žalobou dožadoval ochrany pred obťažovaním hlukom z tejto strelnice nad mieru primeranú pomerom. Tento faktický vzťah založený na (priamom) susedstve so (v žalobe označeným) zdrojom rušenia, v spojení s tvrdením žalobcu, že prostredníctvom prevádzky strelnice má byť neprimerane obťažovaný predmetným druhom imisie, z pohľadu hmotného práva znamenalo, že žalobca vo všeobecnosti spĺňa základné predpoklady podľa ust. § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka na aktívnu vecnú legitímáciu pre domáhanie sa ochrany priznávanej mu uvedeným zákonným ustanovením, pričom všetky ostatné predpoklady pre priznanie tohto práva v konkrétnych podmienkach boli súdom bližšie posudzované v časti B/. Pri žalobcovi pritom nebolo rozhodujúce, že išlo o bezpodielového spoluvlastníka, nakoľko sa spoluvlastník (vrátane bezpodielového spoluvlastníka) môže domáhať predmetnej súdnej ochrany bez toho, aby na to potreboval súhlas ďalšieho (iného) spoluvlastníka. (Spolu)vlastnícke právo však musí uŕho trvať až do času poskytnutia súdnej ochrany. V predmetnom konaní vystupovali na strane žalovaných, a to ako žalovaný 1/ výlučný vlastník nehnuteľností špecifikovaných vo výroku I rozsudku, na ktorých sa nachádza predmetná strelnica - zdroj rušenia, a žalovaný 2/ ako prevádzkovateľ tejto strelnice. Vlastník veci (v tomto prípade žalovaný 1/) sa v zmysle ust. § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí zdržať takého konania, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného (najmä susedov) alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho (ich) práv. Vlastník nesmie takýmto spôsobom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením, vibráciami. Pasívne legitimovaným pri tejto žalobe pritom môže byť nielen vlastník nehnuteľnosti (žalovaný 1/), ale i užívateľ nehnuteľnosti spojenej s imisiou, napr. jej nájomca, ktorý svojou činnosťou nadmerný hluk produkuje - v tomto prípade strelnicu ako zdroj rušenia prevádzkuje (v tomto prípade žalovaný 2/), pokiaľ je to osoba odlišná od vlastníka veci /k tomu viď napr. komentár k Občianskemu zákonníku od C-H-BECK, rok vydania 2015, zväzok I, str. 843/. Nakoľko v konaní nebolo sporné a žalovanými bolo opätovne počas konania potvrdené, že prevádzkovateľom strelnice (a nadobúdateľom / držiteľom potrebných povolení a súhlasov na jej prevádzkovanie, čo inak vyplýva aj z listinných dôkazov napr. na č.l. 37 spisu - prevádzkový poriadok alebo na č.l. 69-70 spisu - oznámenie Mesta Dunajská Streda o výsledkoch šetrenia z 21.09.2015) je žalovaný 2/, ktorému dal žalovaný 1/predmetné nehnuteľnosti do nájmu, súd uvádza, že žalovaný 1/ a aj žalovaný 2/ vo všeobecnosti spĺňajú základné predpoklady podľa ust. § 127 Občianskeho zákonníka na pasívnu vecnú legitímáciu pri domáhaní sa ochrany podľa tohto ustanovenia vlastníkom susednej nehnuteľnosti (ktorý má byť podľa žaloby obťažovaný prevádzkou strelnice) s tým, že v rámci časti B/ bolo potom potrebné osobitne preskúmať, či imisie spôsobené takouto činnosťou prekračujú mieru primeranú konkrétnym pomerom. Zbaviť vlastníka zodpovednosti za porušenie / porušovanie uvedených povinností nemožno ani v prípade prenechania veci na užívanie inej osobe (nájomcovi), pričom vynútením splnenia jeho povinností vyplývajúcich z § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka práve dochádza k nastoleniu rovnosti práv dotknutých vlastníkov, ktorá bola v dôsledku

nadmerného obťažovania vlastníka susednej nehnuteľnosti dosiaľ narušená v prospech práv rušiteľa (žalovaný 1/).

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a s podstatným obsahom spisu znaleckým dokazovaním (znalecký posudok - protokol č. 210816-VB z 06.09.2021 s vyúčtovaním znalca č. I. 441-468 + jeho doplnenie z 29.09.2021 č. I. 473-478) vrátane doplňujúceho výsluchu znalca Ing. Mgr. Ladislava Mihalčíka, PhD. zo spoločnosti SKY-ECO, s.r.o. a ďalej prednesmi strán (prostredníctvom ich právnych zástupcov) a výsluchmi odborne spôsobilých osôb podľa 3a) ako svedkov: I. A. J. z Technického a skúšobného ústavu stavebného, n.o. a I. K. F. z Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Poprade, Národné referenčné centrum pre hluk a vibrácie. Na základe takto vykonaného dokazovania a po právnom posúdení veci dospel súd k záveru o tom, že aktívnou prevádzkou strelnice pri pravidelných hromadných podujatiach (strelecké súťaže, výcviky a iné hromadné streľby), ktoré sú, resp. ktoré môžu byť bežne organizované podľa obvyklých parametrov a podmienok streľby podľa bodu 8 odsek 1 odôvodnenia tohto rozsudku, opakovane dochádza k spôsobovaniu, resp. reálne hrozí, že opakovane dôjde k spôsobeniu nadmernej hlukovej záťaže žalobcovi ako (spolu)vlastníkovi susednej nehnuteľnosti v zmysle ust. § 127 ods. 1 OZ v spojení najmä s ust. § 27 ods. 1 a § 62 písm. m) zákona č. 355/2007 Z.z., ako aj s ust. § 4 ods. 1 a prílohou - bod 1.6 vyhlášky MZ SR č. 549/2007 Z.z. Rušenie žalobcu nad mieru primeranú pomerom, t.j. presiahnutie prípustnej hodnoty hluku 50 dB v referenčnom časovom intervale deň 600-1800 h a večer 1800-2200 h nastáva vždy pri prekročení max. 60 výstrelov z brokovnice Winchester (označ. TRUP v TAB 1 znaleckého posudku) alebo max. 180 výstrelov guľovnice CZ 550 (GULA) alebo max. 252 výstrelov z malokalibrovej pušky CZ 512 so strelivom W-MAX 22 WMR(MALKAL I) alebo max. 40 výstrelov z brokovnice Winchester (TRUP) a súčasne max. 84 výstrelov z malokalibrovej pušky CZ 512 so strelivom W-MAX 22 WMR (MALKAL I) alebo max. 50 výstrelov z brokovnice Winchester (TRUP) a súčasne max. 30 výstrelov z guľovnice CZ 550 (GULA) alebo max. 50 výstrelov z brokovnice Winchester (TRUP) a súčasne max. 305 výstrelov z Pištole Vzor 70 CAL 7,65 (PISTOL), a taktiež reálne môže nastať aj v prípadoch streľby (taktiež bežne dovolenou) pištoľou s kalibrom väčším ako 7,65 mm - predovšetkým pištoľou s kalibrom 9 mm, a to pri takom počte výstrelov jednotlivo alebo výstrelov za sebou, ktorými by už reálne mohla byť presiahnutá prípustná hodnota hluku 50 dB v referenčnom časovom intervale deň (600-1800 h) a večer (1800-2200 h) /pravdepodobne ide o značne menší maximálny počet výstrelov než to bolo v znaleckom posudku stanovené v prípade pištole Vzor 70 CAL 7,65 (PISTOL) - 3650 výstrelov (k tomu viď stanovisko znalca obsiahnuté v bode 3 odsek 3d) odôvodnenia tohto rozsudku), pričom však pištoľ s kalibrom väčším ako 7,65 mm -predovšetkým pištoľ s kalibrom 9 mm nebola predmetom priameho odborného posudzovania v tomto konaní/. Súd konštatoval, že pri obvyklých parametroch a podmienkach streľby podľa bodu 8 odsek 1 odôvodnenia tohto rozsudku je daná v prípade predmetnej strelnice aj nepretržitá hrozba prekročenia prípustnej hodnoty hluku, a to prostredníctvom neustále hroziaceho prekročenia dovoleného počtu výstrelov pri jednotlivých druhoch bežne používaných zbraní, ako aj pri ich rôznych kombináciách tak ako to vyplýva z odsekov 1 a 2 tohto bodu odôvodnenia rozsudku, pričom z tejto hrozby napokon vznikajú v prípade skutočného prekročenia hlukového limitu faktické zásahy. Na základe vyššie uvedených dôvodov a v zmysle citovaných zákonných ustanovení súd žalobe vyhovel v rozsahu, ktorý vyplýva z výroku I. tohto rozsudku. Petit žaloby bol dostatočne určitý a súd mu v rozsahu podľa výroku I. rozsudku vyhovel s tým doplnením, majúcim za cieľ dosiahnutie vykonateľnosti rozsudku, že priamo vo výroku rozsudku určil aj najvyššiu prípustnú mieru obťažovania podľa vyššie uvedenej legislatívnej úpravy, ktorú vzhľadom na charakter rušenia a jeho možné následky je možné v tomto prípade považovať za mieru, ktorá je ešte primeraná pomerom objektívne daným pri prevádzkovaní strelnice. Povinnosť zdržať sa rušenia žalobcu hlukom spôsobovaným prevádzkou strelnice uložil súd žalovaným 1 a 2 v referenčnom časovom intervale deň (6.00-18.00 h) a večer (18.00-22.00 h), nakoľko podľa bodu 2.1 prevádzkového poriadku strelnice (č.l. 37 spisu) je prevádzka strelnice povolená denne od 08:00 hod. až do zotmenia, čo však najmä v letných mesiacoch znamená neskoršie hodiny než 18:00 hod. Z uvedeného dôvodu bolo na mieste, aby sa rozsudkom priznávaná ochrana vzťahovala aj na časový úsek dňa po 18:00 hod., avšak len do 22:00 hod. keďže predmetom žaloby nebolo aj nočné rušenie hlukom a ochrana proti takému rušeniu (žalobca to v konaní netvrdil). To, že je potrebné odlíšiť imisie od činnosti, s ktorou sú tieto spojené však znamenalo, že nebolo možné sa v tomto prípade domáhať uloženia povinnosti rušiteľovi napr. neprevádzkovať strelnicu, resp. zakázať jej prevádzkovanie, pretože žalobca nie je rušený sám o sebe touto činnosťou, ale jej následkami, teda nadmerným hlukom, vo vzťahu ku ktorému treba naformulovať negatívny petit. Súd v tejto súvislosti s poukazuje na záver rozsudku Krajského súdu Trenčín sp. zn. 27Co/96/2020 zo dňa 28.10. 2021, podľa ktorého sa možno žalobou domáhať len uloženia povinnosti zdržať sa presne vymedzeného

rušenia, nie však povinnosť niečo pozitívne konať. Na vlastníkovi bude, aby si sám zvolil opatrenie, ktorým zamedzí ďalšiemu obťažovaniu suseda, prípadne ohrozovaniu výkonu jeho práv. Či sú opatrenia urobené žalovanými dostatočné, možno riešiť v exekučnom konaní. Súd prvej inštancie žalobu preto vo zvyšnej časti, v ktorej sa týkala aktívneho, resp. konkrétneho konania spočívajúceho v uložení zákazu žalovaným 1 a 2 prevádzkovať činnosť strelnice na predmetných parcelách, ktorá je zdrojom rušenia, ako neopodstatnenú vo výroku II. rozsudku zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1, 2 CSP, pričom dospel k záveru, že pri predmetnom nepeňažnom predmete konania bude najviac zodpovedať podielom strán na úspechu a neúspechu vo veci to, keď bude súd vychádzať z toho, že žalobca bol plne úspešný vo vzťahu k základu nároku (ktorý spočíval v preukázaní existencie faktického stavu, ktorý si vyžaduje poskytnutie ochrany ohrozeným právam žalobcu ako vlastníka susednej nehnuteľnosti pred škodlivým obťažovaním hlukom zo strany žalovaných 1/, 2/), čomu súd priradil podiel 50 % na predmete konania, keďže ide o v poradí prvú z dvoch rovnako významných úrovní celkového splnenia podmienok pre priznanie súdnej ochrany, pričom však pokiaľ ide o žalobcom požadované spôsoby poskytnutia ochrany (logicky tvoriacich podiel zvyšných 50 % na predmete konania) súd v rámci tejto druhej úrovne celkového splnenia podmienok pre priznanie súdnej ochrany mohol z vyššie uvedených dôvodov akceptovať len jeden z dvoch spôsobov poskytnutia ochrany, a to spôsob, že žalovaným 1/, 2/ sa ukladá povinnosť zdržať sa protiprávneho konania, avšak im nie je možné uložiť aj povinnosť na určité aktívne, resp. konkrétne konanie v danom smere, čo v rámci tejto druhej úrovne znamenalo polovičný úspech, t.j. 1 z ďalších 50 %, t.j. 25 %, čo teda spolu činí 75 % úspechu žalobcu a 25 % jeho neúspechu v predmetnej veci (vzhľadom na charakter predmetu konania sa tu čistý úspech žalobcu neurčoval odrátaním podielu jeho neúspechu z podielu jeho úspechu). Súd preto vo výroku III rozsudku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 75 %. Súd zároveň podľa takto určených podielov strán na úspechu a neúspechu v predmetnej veci priznal vo výroku IV rozsudku znalcovi SKY - ECO, s.r.o., IČO: 36 815 721, nárok na znalečné podľa ust. § 260 C.s.p. v spojení s príslušnými ustanoveniami osobitného zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch - najmä jeho § 3 (ktoré bolo v doterajšom konaní hrazené z preddavku žalobcu) a nárok na náhradu ďalších trov konania (spojených s vyhotovením písomných odpovedí na doplňujúce otázky strán sporu a spojené s účasťou zodpovednej osoby znaleckej spoločnosti na výsluchu na pojednávaní súdu - primerane podľa ust. § 258 ods. 2 C.s.p.), a to proti žalobcovi v rozsahu 25 % a proti žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 75 %. O výške týchto náhrad (vrátane aj opodstatnenosti znalcom požadovanej výšky náhrady jeho ďalších trov konania) bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

7. Voči tomuto rozsudku vo výroku I., III. a IV. podali odvolanie žalovaní 1 a 2 z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP a žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutých častiach zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

8. Odvolanie odôvodnili tým, že súd zaviazal žalovaných 1 a 2 predložiť písomnú záverečnú reč ako prvých a na jej základe, tzn. na jej predložení má predložiť žalobca svoju záverečnú reč. Takýto postup súdu považujú za hrubé porušenie kontradiktórnosti konania. Žalovaný 1 nie je prevádzkovateľom strelnice, nedisponuje povolením na jej prevádzkovanie a teda nemá žiadnu možnosť prevádzkovanie strelnice zakázať resp. ovplyvniť, t.j. nemá dostatočnú pasívnu legitimáciu byť účastníkom sporu a konajúci súd sa s touto skutočnosťou nedostatočne zaoberal. V ďalšej časti odvolania žalovaní uviedli, že konajúci súd sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s argumentáciou právneho zástupcu žalovaných 1 a 2 týkajúcej sa rozhodovacej praxe súdov uvedenej v záverečnej reči. Napadnutý rozsudok považujú za formalistický a nevykonateľný.

9. K odvolaniu žalovaných 1 a 2 sa vyjadril žalobca a uviedol, že záver súdu prvej inštancie považuje za správny. Žalovaní 1 a 2 mali v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania právo nielen sa oboznámiť so záverečnou rečou žalobcu, ale mali aj možnosť sa k nemu do ukončenia dokazovania v prípade potreby vyjadriť, nemohlo dôjsť k narušeniu princípu kontradiktórnosti, na ktoré poukazujú žalovaní 1 a 2. Poradie predkladania záverečných rečí v tomto konaní nemalo za následok porušenie procesných práv žalovaného 1 a 2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nie je daný a žalovaní 1 a 2 nepreukázali splnenie žiadnej podmienky na podanie odvolania z tohto dôvodu. K námietke, že žalovaný 1 nemá dostatočnú pasívnu legitimáciu byť účastníkom sporu žalobca uviedol, že pasívna vecná legitimácia žalovaného 1 ako vlastníka nehnuteľností, na ktorých sa nachádza strelnica, vyplýva z

jeho vlastníckeho práva a postavenia suseda žalobcu, ktorý ako vlastník nehnuteľností má nielen práva, ale aj povinnosť zabezpečiť, aby nad mieru primeranú pomerom nedochádzalo k obťažovaniu žalobcu hlukom podľa 127 ods. 1 OZ. Žalovaný 1 bol priamo súčinný pri vybavení Povolenia na prevádzkovanie strelnice pre žalovaného 2, pričom ako vlastník nehnuteľností, na ktorých sa prevádzkuje strelnica vedel a vie priamo zakročiť, aby nedochádzalo k obťažovaniu vlastníka susednej nehnuteľnosti.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. a IV. v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalovanými 1 a 2, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru ohľadom uloženia povinnosti zdržať sa rušenia žalobcu hlukom. Výrok II., ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol, nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na (výstižné, správne a presvedčivé) odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie odvolateľov, dopĺňa iba nasledovné:

14. Odvolatelia namietali procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že zaviazal žalovaných 1 a 2 na predloženie záverečnej reči ako prvých a na jej základe mal žalobca predložiť svoju záverečnú reč. Tento postup považujú za hrubé porušenie kontradiktórnosti konania.

15. Podľa § 182 CSP, ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

16. Odvolací súd konštatuje, že podstatou procesného práva predniesť záverečnú reč je stručne a vecne zhrnúť skutkové tvrdenia, vyjadriť sa k priebehu konania, vykonanému dokazovaniu a právnej stránke veci. Hoci z komentára k ust. § 182 CSP (Števček M. a kol, Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, str. 677) vyplýva, že poradie týchto prednesov určí sudca tak, aby ako prvý mohol záverečnú reč predniesť žalobca až následne žalovaný, odvolací súd poukazuje na to, že zo samotného ust. § 182 CSP takéto záväzné poradie záverečných rečí nevyplýva. Tu odvolací súd zdôrazňuje aj to, že záverečná reč neslúži na to, aby sa ňou nahrádzali procesné úkony, na ktoré strany boli povinné v predchádzajúcich štádiách konania, naopak, jej podstatou by malo celkové zhrnutie priebehu súdneho konania, ktorým strana konania zdôrazní dôvody, prečo by žalobe malo, či nemalo byť vyhovené. Odvolateľ netvrdí, že by mu bolo upreté jeho právo na záverečnú reč, teda z pohľadu odvolacieho súdu

jeho výkon procesného práva na záverečnú reč nebol postupom súdu prvej inštancie nijako obmedzený, ani znemožnený.

17. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 17.08.2022 odvolací súd zistil, že na základe dohody strán súd určil dodatočnú lehotu pre obe strany na prednesenie písomných záverečných rečí s tým, že žalovaný 1 a 2 zodpovie otázku žalobcu, prečo boli pri znaleckom dokazovaní použité konkrétne zbrane, takisto boli žalovaní zaviazaní na predloženie doplňujúcich otázok znalcovi. Z obsahu spisu nevyplýva, že žalovaní 1 a 2 mali námietky voči uvedenému postupu súdu. Podaním zo dňa 20.08.2022 predložili doplňujúce otázky na znalca. Podaním zo dňa 31.08.2022 znalec doručil svoju odpoveď, ktorá bola doručená na vedomie stranám. Oznámením súdu zo dňa 27.09.2022 súd oznámil upovedomil právnych zástupcov strán konania, že žalovaní 1 a 2 záverečnú reč dosiaľ nedoručili a preto ju môžu predložiť kedykoľvek do termínu pojednávania, alebo ju predniesť priamo na pojednávaní (pozn. právnomu zástupcovi žalovaných 1 a 2 doručené dňa 28.09.2022). Následne žalovaní 1 a 2 predložili písomnú záverečnú reč dňa 28.09.2022 s tým, že nesúhlasia s procesným postupom súdu, keď boli zaviazaní predložiť ju ako prví. Záverečná reč žalobcu bola do spisu doložená dňa 11.10.2022 a právnomu zástupcovi žalovaných 1 a 2 bola doručená na vedomie dňa 02.11.2022. Následne na pojednávaní dňa 20.01.2023 strany jednohlasne uviedli, že už nemajú k veci čo dodať, neprednášajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a právom záverečnej reči sa pridriavajú toho, čo už uviedli.

18. Odvolací súd konštatuje, že hoci postup súdu prvej inštancie, ktorým vyzval žalovaných 1 a 2 na zaslanie záverečnej reči v písomnej podobe ako prvých je pomerne neštandardný, avšak v oznámení zo dňa 27.09.2022 súd jednoznačne upovedomil strany konania, že záverečnú reč môžu predložiť kedykoľvek do termínu pojednávania, alebo ju predniesť priamo na pojednávaní. Žalovaní 1 a 2 následne napriek uvedenému predložili svoju záverečnú reč v písomnom vyhotovení písomne, pričom s obsahom záverečnej reči žalobcu boli riadne oboznámení. V uvedenom procesnom postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nevidí také pochybenie, ktorým by znemožnil žalovaným 1 a 2, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaní 1 a 2 si na podklade oznámenia súdu sami zvolili spôsob a čas prednesu (doručenia) záverečnej reči, toto právo im upreté nebolo a obsah uvedeného práva na záverečnú reč nebol procesným postupom súdu prvej inštancie nijako obmedzený.

19. Ďalej odvolatelia namietali, že žalovaný 1 nie je prevádzkovateľom strelnice a teda nie je pasívne vecne legitimovaný v spore, čím sa súd prvej inštancie nezoberal.

20. Podľa § 127 ods. 1 OZ, vlastník veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu alebo pozemok úpravami pozemku alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenie na upevnenie stavby alebo pozemku, nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením a vibráciami, nesmie nechať chované zvieratá vnikáť na susediaci pozemok a nešetne, prípadne v nevhodnej ročnej dobe odstraňovať zo svojej pôdy korene stromu alebo odstraňovať vetvy stromu presahujúce na jeho pozemok.

21. Odvolací súd konštatuje, že uvedenou námietkou sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal v bode 5. odôvodnenia rozsudku, pričom odvolací súd nevidí dôvod sa od jeho záverov odchyliť. Pre úplnosť len konštatuje, že žalovaný 1 ako vlastník pozemku je v rámci výkonu vlastníckeho práva zodpovedný za dispozíciu s predmetom vlastníckeho práva a pokiaľ priamo umožnil žalovanému na svojom pozemku prevádzkovať strelnicu, ktorá je zdrojom hluku obťažujúceho žalobcu, potom platí, že takisto ako prevádzkovateľ strelnice je aj on subjektom zodpovedným za obťažovanie suseda hlukom nad mieru primeranú pomerom v zmysle cit. ustanovenia a jeho pasívna vecná legitimácie v spore je daná.

22. Ďalej odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s argumentáciou právneho zástupcu žalovaných týkajúcej sa rozhodovacej praxe uvedenej v záverečnej reči.

23. Podľa čl. 2 ods. 2 a 3 CSP, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. (ods. 2) Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a

právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. (ods. 3)

24. Podľa § 220 ods. 3 CSP, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

25. Tu odvolací súd konštatuje, že pod pojmom „ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít“ je potrebné si predstavovať ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR, Súdneho dvora EÚ a Európskeho súd pre ľudské práva. Právny zástupca žalovaných v záverečnej reči poukazoval na nasledovné rozhodnutia: rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn.: 13C/208/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 27Co/96/2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 20Co/38/2021, rozhodnutie NS SR sp. zn.: 7Cdo/161/2018 a 5Cdo/117/1993. Princíp právnej istoty obsiahnutý v čl. 2 CSP reprezentuje predvídateľnosť procesu a výsledku procesu súdneho rozhodovania. Neznamená však, že súd je povinný automaticky vysporiadať sa s právnymi závermi iných súdov, hoci na ne strany počas konania poukazujú. Povinnosťou súdu však je v zmysle § 220 ods. 3 CSP odôvodniť odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Odvolací súd konštatuje, že žalovaní 1 a 2 v odvolaní netvrdia, že súd prvej inštancie sa od ustálenej rozhodovacej akokoľvek odklonil, ani nešpecifikujú, ktoré závery súdu prvej inštancie by tento odklon mali predstavovať. Odvolací súd preto konštatuje, že uvedená odvolacia argumentácia nemá oporu v žiadnom odvolacom dôvode podľa § 365 ods. 1 CSP.

26. Poslednou, veľmi stručnou, odvolacou námietkou žalovaných bolo, že napadnutý rozsudok považujú za formalistický a nevykonateľný. Odvolací súd opätovne konštatuje, že z uvedeného nie je možné vyvodiť akúkoľvek špecifickú vadu rozhodnutia alebo vadu konania súdu prvej inštancie, ktorá by zakladala odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 CSP. Odvolacie dôvody predstavujú špecifikáciu toho, v čom odvolateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne. Na to, aby odvolací súd mohol napadnuté rozhodnutie preskúmať, musí poznať vytýkané vady konania alebo rozhodnutia. V danom prípade však žalobca neuviedol žiaden konkrétny nesprávny postup súdu prvej inštancie, ani v čom spočívalo nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd v kontradiktórnom procese nemôže nijakým spôsobom sám namiesto odvolateľa dotvárať odvolanie a domýšľať si, v čom odvolateľ mohol vidieť vady napadnutého rozhodnutia alebo konania.

27. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovanými 1 a 2 v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaní sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňujú ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, prečo žalobe vyhovel v znení uvedenom vo výroku I. rozsudku.

28. Na základe vyššie uvedeného a s poukazom na to, že odvolanie neobsahovalo žiadnu odvolaciu argumentáciu voči výroku III. o trovách konania a výroku IV. o znalečnom, potom odvolací súd, vo výroku I. a IV. vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie, včítane závislého a vzhľadom na spôsob rozhodnutia aj vecne správneho výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania, s použitím § 387 CSP potvrdil.

29. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1 a 2 v plnom rozsahu, s tým, že odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

33. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).